

DR. HERMANN IMRE
(1889-1984)

Budapesten született. Iskoláit Budapesten végezte, 1913-ban az orvosegyetemen szerzett diplomát. A pszichoanalízishez a kísérleti pszichológia felől közeledett. Fiatal orvosként tanársegédként kezdte pályafutását Révész Géza budapesti tudományegyetemen kísérleti lélektani tanszékén. Radóné Révész Erzsébetnél végzett analízise folyamán és Ferenczi szemináriumain tanulta meg a pszichoanalízis módszerét. Első pszichoanalitikus munkája 1920-ban jelent meg, az utolsó pedig 1980-ban. A közbülső hatvan termékeny év átfogó elméletekre kiterjedő, de apró részletkérdésekre is kitérő életművet foglal magában. Kiterjedt tudományos munkásságának fő területei a gondolkodás lélektanának pszichoanalitikus vonatkozásai és az ösztönton továbbépítésének kutatása voltak. E területeken végzett kutatásainak eredményeiről számos külföldön megjelent tanulmányban és több idegen nyelven is megjelent könyvben számolt be.

Az első világháborúban négy évet töltött frontszolgálaton. Elméleti munkásságának legtermékenyebb korszaka a két világháború közé esik. 1919-től volt tagja a Magyar Pszichoanalitikai Egyesületnek, 1922-től az egyesület titkára lett, 1936-tól alelnöke, majd 1945-48-ban elnöke. A 20-as évek, közepétől kezdve a leendő pszichoanalitikusok kiképzését irányító Tanulmányi Bizottság elnöke. A pszichoanalitikus kandidátusok számára szervezett elméleti szemináriumokat vezette. Ezzel függ össze az 1933ban kiadott A pszichoanalízis mint módszer c. könyve, melynek bővített kiadása németül, franciául, és 1988-ban magyarul is megjelent.

1945 után Hermann és a pszichoanalízis - igaz, csak rövid időre - helyet kapott az orvosegyetemen. Mint egyetemi magántanár 1946-48-ban előadásokat tartott, és kiadták újabb könyveit is. (Az antiszemizmus lélektana, 1945).

Az 50-es években Hermann biztosítási orvosként dolgozott a Maros utcai szakrendelőben. Alapvető szerepe volt az analitikus mozgalom fennmaradásában. 80 éves születésnapján a magyar kormány kitüntette, a kormánykitüntetés és a születésnap alkalmából a Magyar Rehabilitációs Társaság Pszichiátriai Szekciója tudományos ülést rendezett tiszteletére.

Munkásságát összefoglaló műve, Az ember ősi ösztönei nem került be akkoriban a nemzetközi pszichoanalitikus áramlatba. Magyarul jelent meg 1943-ban, majd közel 30 év lappangási idő után francia kiadásban (1972) és rövidesen (1974) olaszul is.

1984-ben, 95 esztendőskorában halt meg Budapesten.